

Sygn. akt VIII *Pa* 213/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Grażyna Łazowska
Sędziowie:	Grzegorz Tyrka (del) Magdalena Kimel (spr)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 września 2020r. w G.

sprawy z powództwa Z. K.

przeciwko Hucie (...) Spółce Akcyjnej w R.

o nagrodę jubileuszową

na skutek apelacji pozwanego Huta (...) SA w R.

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 30 lipca 2019 r. **sygn. akt** IV P 124/19

oddala apelację.

(-) sędzia (del) Magdalena Kimel (-) sędzia Grażyna Łazowska (-) sędzia Grzegorz Tyrka

Sygn. akt VIII Pa 213/19

UZASADNIENIE

Powód Z. K. domagał się od Huty (...) S.A. w Z., zasądzenia kwoty 4.944,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2017r. W uzasadnieniu żądania wskazał, że domaga się kwoty 1944 zł tytułem nagrody jubileuszowej oraz 3000 zł tytułem gratyfikacji za 25 lat pracy przewidzianych przez art. 15 Regulaminu wynagradzania pracowników Huty (...) S.A. oraz załącznik numer 6 do tego Regulaminu. Następnie podał, że prawo do tej nagrody nabyłby 3 września 2015r. jednak w dniu 31 marca 2014r. pozwany wypowiedział mu umowę o pracę, stosując skrócony okres wypowiedzenia, przez co umowa uległa rozwiązaniu 30 kwietnia 2014r. Podniósł, że zgodnie ze zbiorowym układem pracy przysługiwał mu pięciomiesięczny okres wypowiedzenia. W dalszej części podał, że wyrokiem z 20 października 2015r. w sprawie sygn. akt IV P 138/14 Sąd orzekł o przywróceniu go do pracy. Wniesiona apelacja została odrzucona na rozprawie w dniu 30 czerwca 2016r., a zażalenie na to postanowienie oddalone przez Sąd Najwyższy. Powód podał, że zgłosił gotowość do pracy 6 lipca 2016r., lecz pozwana go do niej nie dopuściła argumentując, że postanowienie nie jest jeszcze prawomocne. Wskazał, że po doręczeniu postanowienia Sądu Najwyższego w kwietniu 2017r., 27 kwietnia 2017r.

ponownie zgłosił gotowość do pracy. W tym czasie przebywał na zwolnieniu lekarskim, zaś po wyzdrowieniu i przejściu badań okresowych 18 maja 2017r. podjął pracę u pozwanej. Wyjaśnił, że zdaniem pozwanej w dniu zakończenia przez niego stosunku pracy (30 kwietnia 2014r.) pozostało mu 17 miesięcy i 3 dni do dnia, w którym jego staż wyniósłby 25 lat (3 września 2015r.). Według powoda ponieważ otrzymał odszkodowanie z tytułu skróconego okresu wypowiedzenia za 4 miesiące i pozostawał w tym okresie bez pracy, okres ten wlicza się do stażu pracy. Podniósł, że 6 lipca 2016r. zgłosił gotowość do pracy będąc zawiadomionym o odrzuceniu apelacji pozwanej od wyroku przywracającego do pracy, który to wyrok uprawomocnił się 11 listopada 2015r. nie miał bowiem informacji, że pozwana złożyła spóźniony wniosek o uzasadnienie wyroku. Dlatego jego zgłoszenie z 6 lipca 2016r. niezwłocznie po dowiedzeniu się o tym fakcie należy uznać za dzień, w którym podjął pracę. Licząc od tego dnia brakujący mu do otrzymania nagrody jubileuszowej okres stażu pracy – 17 miesięcy i 3 dni, po odjęciu okresu 4 miesięcy, za które wypłacono mu odszkodowanie oraz jednego miesiąca, za który otrzymał wynagrodzenie na podstawie art. 47 k.p.

W odpowiedzi na pozew, pozwana Huta (...) S.A. w Z., wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Na wstępie potwierdziła okoliczności dotyczące zatrudnienia powoda, rozwiązania z nim stosunku pracy oraz wydania wyroku przywracającego do pracy i odrzucenia wniesionej przez nią apelacji od tego wyroku. Według pozwanej nieskuteczność wniesienia środka zaskarżenia została jednak stwierdzona dopiero postanowieniem Sądu Najwyższego z 24 listopada 2016r. Podniosła, że na skutek tego postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy w Gliwicach postanowieniem z 16 sierpnia 2016r. uchylił klauzulę wykonalności nadaną na wyrok Sądu Rejonowego w Zabrze z 20 października 2015r. Odnosząc się do kwestii złożenia przez powoda 6 lipca 2016r. oświadczenia o gotowości do pracy pozwana podniosła, że jednocześnie przedłożył zaświadczenie lekarskie o czasowej niezdolności do pracy najpierw na okres od 1 lipca do 21 lipca 2016r., a następnie za okres od 22 lipca do 25 sierpnia 2016r. Według niej dopiero po uprawomocnieniu się postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach z 30 czerwca 2016r. w przedmiocie odrzucenia apelacji złożonej przez nią od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze 20 października 2015r., które to uprawomocnienie nastąpiło wskutek wydania przez Sąd Najwyższy postanowienia z 24 listopada 2016r., którego odpis przesłano jej 18 kwietnia 2017r., 27 kwietnia 2017r. powód złożył skuteczne oświadczenie o gotowości do pracy i po uzyskaniu zdolności do pracy stwierdzonej orzeczeniem lekarskim. Wobec powyższego powód błędnie przyjął, że oświadczenie o gotowości do pracy z 6 lipca 2016r. było skuteczne, wskutek czego należne miały się stać roszczenia o zapłatę nagrody jubileuszowej i gratyfikacji za 25 lat pracy. Według pozwanej poza okolicznością uprawomocnienia się orzeczenia przywracającego do pracy dla możliwości skutecznego złożenia oświadczenia w tym przedmiocie pracownik winien uzyskać względem wydanego w sprawie wyroku stosowną klauzulę tymczasem w rozpoznawanej sprawie 16 sierpnia 2015r. doszło do uchylecia klauzuli z dnia 20 października 2015r. W świetle powyższego powód skutecznie zgłosił swoją gotowość do prac dopiero 27 kwietnia 2017r. Podniosła, że powód nie wykazał, że złożenie oświadczenia o gotowości do pracy 6 lipca 2016r. nastąpiło niezwłocznie po tym jak powód dowiedział się że wniosek o sporządzenie wyroku został zgłoszony po upływie terminu. Końcowo podniosła, że powodowi w ogóle nie przysługuje uprawnienie do nagrody jubileuszowej, do której uprawnień nie mógł nabyć, w okresie, gdy nie pozostawał jej pracownikiem.

Wyrokiem z dnia 30 lipca 2019 roku Sąd Rejonowy w Zabrze w punkcie pierwszym zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.944 zł (cztery tysiące dziewięćset czterdzieści cztery złote) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 lipca 2017 r.; w punkcie drugim zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; w punkcie trzecim nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zabrze kwotę 248 zł (dwieście czterdzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych od obowiązku których powód był zwolniony.

Sąd Rejonowy ustalił, że okoliczności sprawy były pomiędzy stronami były bezsporne i przedstawiały się w następujący sposób:

Z. K. zatrudniony był w Hucie (...) S.A. w R. w okresie od 1 września 2010r. do 30 kwietnia 2014r. na stanowisku referenta z wynagrodzeniem w kwocie 3.300 zł brutto. Umowę o pracę rozwiązano z nim 31 marca 2014r. z zastosowaniem skróconego okresu wypowiedzenia, który zamiast 5 miesięcy na podstawie art. 36' §1 kp wyniósł 1

miesiąc i upłynął 30 kwietnia 2014r. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano likwidację stanowiska pracy powoda. Pozwana na podstawie art. 47 kp wypłaciła powodowi odszkodowanie z tytułu skróconego okresu wypowiedzenia.

Wyrokiem z dnia 20 października 2015r. wydanym w sprawie IV P 138/14 Sąd przywrócił powoda do pracy w pozwanej Hucie (...) S.A. w R. na poprzednich warunkach. Dnia 28 października 2015r. pozwana złożyła wniosek o sporządzenie uzasadnienia przedmiotowego wyroku. Uzasadnienie doręczono jej 24 listopada 2015r. Pozwana 8 grudnia 2015r. złożyła apelację od przedmiotowego wyroku. Postanowieniem z 30 czerwca 2016r. Sąd Okręgowy w Gliwicach odrzucił apelację pozwanej z uwagi na przekroczenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku. Postanowieniem z dnia 24 listopada 2016r. Sąd Najwyższy oddalił zażalenie pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach w przedmiocie odrzucenia apelacji. (dowód wyrok z dnia 20.10.2015r., postanowienie z dnia 30.06.2016r., postanowienie SN z dnia 24.11.2016r. w aktach sygn. akt 138/14)

Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2016r. Sąd Okręgowy w Gliwicach uchylił w całości postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach z 1 lipca 2016r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności w sprawie VIII Pa 256/15. (dowód kserokopia postanowienia SO Gliwice z 16 sierpnia 2016r. sygn. akt VIII Pa 256/15 k. 63)

Pismem z 6 lipca 2016r. powód złożył oświadczenie o gotowości podjęcia pracy. Poinformował jednocześnie, że do 21 lipca 2016 r. posiada zaświadczenie lekarskie o czasowej niezdolności do pracy (pismo z 6.07.2016r. k. 10)

Pismem z dnia 30 sierpnia 2016r. pozwana powiadomiła powoda, że wobec zaskarżenia przez nią postanowienia o odrzuceniu apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzcu z 20 października 2015r. wyrok przywracający go do pracy nie jest prawomocny i jako taki nie podlega wykonaniu dowodem czego jest postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 16 sierpnia 2016r., w którym uchylono klauzulę wykonalności nadaną wskazanemu wyżej wyrokowi Sądu Rejonowego w Zabrzcu. Według pozwanej powyższe powoduje, że dopuszczenie powoda do pracy nie jest możliwe z przyczyn prawnych. (dowód pismo pozwanej z 30.08.2016r. k. 11)

Ostatecznie powód po przedłożeniu zaświadczenia lekarskiego o zdolności do pracy rozpoczął jej faktyczne świadczenie 18 maja 2017r. (dowód informacja o zakończeniu leczenia k. 12)

Gdyby powód nie otrzymał wypowiedzenia prawo do nagrody jubileuszowej i gratyfikacji nabyłby 3 września 2015r.

Sąd I instancji wskazał, że powyższy stan faktyczny był niesporny, a strony różniły się jedynie w ocenie kiedy doszło do złożenia przez powoda skutecznego oświadczenia o gotowości do pracy i tego czy okres, o który skrócono wypowiedzenie należy zaliczyć do stażu pracy uprawniającego do nabycia nagrody jubileuszowej i gratyfikacji.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie. Nie ulegało wątpliwości, że powód na dzień złożenia pozwu ze względu na staż pracy nabył prawo do nagród, tylko sporna pozostała kwestia kiedy, to nastąpiło.

Sąd Rejonowy wskazał, że nagroda jubileuszowa jest świadczeniem przyznawanym pracownikowi w związku z wpływem określonego czasu pracy, czyli stażu. Nie jest to świadczenie powszechne wynikające z kodeksu pracy. Zasady i tryb jej wypłacania określają akty wykonawcze do ustaw obejmujących określone grupy zawodowe lub wewnątrzzakładowe akty prawa pracy.

Obowiązujący u pozwanej Regulamin Wynagradzania przewiduje, że pracownikowi po 25 latach pracy przysługuje nagroda jubileuszowa w kwocie 1944 zł. Dodatkowo oprócz nagrody jubileuszowej pracownikowi, który przepracował 25 lat przysługuje dodatkowa gratyfikacja w kwocie 3.000 zł.

Zgodnie z Regulaminem do okresu uprawniającego do nabycia nagrody jubileuszowej zalicza się z zastrzeżeniem ust. 6 okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę oraz inne okresy zaliczane do stażu pracy na podstawie odrębnych i szczególnych przepisów.

Sąd I instancji wywodził, że w rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu między stronami było kiedy doszło złożenia przez powoda skutecznego oświadczenia o gotowości do pracy. Powód utrzymywał, że stało się to 6 lipca 2016r. zaś pozwana utrzymywała, że był to 27 kwietnia 2017r. Ponadto strony spierały się o okresy podlegające zaliczeniu do stażu pracy uprawniającego do nabycia nagrody jubileuszowej i gratyfikacji.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii tego, czy powód dnia 6 lipca 2016r. zgłosił skutecznie gotowość do pracy. Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że takie skuteczne zgłoszenie miało miejsce. Orzeczenie o przywróceniu do pracy na poprzednich warunkach ma pod charakter mieszany, konstytutywno-deklaratoryjny. Konstytutywny charakter tego orzeczenia wyraża się w tym, że doprowadza ono do powstania stosunku pracy, jaki istniał przed zakwestionowanym rozwiązaniem umowy o pracę, deklaratorywny zaś, że zobowiązuje zakład pracy do zatrudnienia pracownika. Stosunek pracy zostaje reaktywowany z mocy orzeczenia o przywróceniu do pracy, którego materialna skuteczność w świetle art. 48 § 1 kp. powstaje dopiero od daty zgłoszenia przez pracownika gotowości niezwłocznego podjęcia pracy, przy czym początek 7 – dniowego terminu dla zgłoszenia gotowości do pracy liczy się od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o przywróceniu pracownika do pracy. (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 28 maja 1976 r. , V PZP 12/175).

Wykonanie wyroku przywracającego pracownika do pracy w części, z której wynika obowiązek pracodawcy umożliwienia pracownikowi wykonywania pracy, a więc - nakładającej na pracodawcę obowiązek określonego w tymże wyroku świadczenia wobec pracownika następuje na podstawie przepisów art. 1050 i art. 1065 kpc. Obecnie obowiązuje wynikająca z art. 388 §1 kpc zasada, że wyrok sądu drugiej instancji jest natychmiast wykonalny, jeżeli Kodeks nie stanowi inaczej. Powyższa regulacja dotyczy tych wyroków sądu drugiej instancji, które ze względu na swą treść nadają się do wykonania w drodze egzekucji. Ich wykonalność jest wówczas natychmiastowa, niezależna od prawomocności. W związku z tym należy stwierdzić, że art. 388 §1 kpc ma także zastosowanie do wyroków sądu drugiej instancji orzekających o przywróceniu pracownika do pracy. Oprócz bowiem skutku konstytutywnego jest w nich zawarty obowiązek pracodawcy zatrudnienia pracownika, czyli spełnienia wobec niego określonego świadczenia. Dlatego też w tej części mają one moc wykonawczą i mogą być zrealizowane w drodze przymusu, na podstawie przepisów o egzekucji świadczeń niepieniężnych. Oznacza to, że brak nadania klauzuli wykonalności wyrokowi przywracającemu do pracy nie ma wpływu na jego prawomocność i może być on egzekwowany. Dopiero w sytuacji braku wykonania wyroku przez pozwanego, powód może swoje roszczenie egzekwować w drodze egzekucji. Ostatecznie można zauważyć, że stanowisko pozwanej, co do uchylenia klauzuli wykonalności jest niekonsekwentne, gdyż pozwana dopuściła powoda do pracy po uzyskaniu przez niego zdolności do pracy, bez nadania wyrokowi klauzuli wykonalności.

W konsekwencji trzeba też uznać, że jeżeli sąd drugiej instancji orzeknie o przywróceniu pracownika do pracy (lub o oddaleniu apelacji pracodawcy od tego wyroku sądu pierwszej instancji), to termin do zgłoszenia przez pracownika gotowości do pracy, określony w art. 48 §1 kp, liczy się od daty wyroku sądu drugiej instancji. Wyrok ten bowiem podlega natychmiastowemu wykonaniu. (vide Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 1998r. III ZP 35/98)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należało, że zgłoszenie przez powoda gotowości do pracy w dniu 6 lipca 2016r. w sytuacji gdy Sąd Okręgowy w Gliwicach postanowieniem z 30 czerwca 2016r. odrzucił apelację pozwanej z uwagi na przekroczenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku dokonane zostało skutecznie i zachowaniem terminu wynikającego z przepisów kodeksu pracy. Przekroczenie terminu do złożenia oświadczenia o gotowości do pracy nastąpiło, bowiem z przyczyn niezależnych od pracownika, który o prawomocności wyroku przywracającego do pracy dowiedział się dopiero z chwilą ogłoszenia postanowienia o odrzuceniu apelacji. Pozwana wskazując na uchybienie tego terminu również zdaje się nie zauważać, że powód został ostatecznie dopuszczony do pracy po wielu miesiącach od wydania postanowienia o odrzuceniu apelacji. Wówczas pozwana nie kwestionowała, że wniosek o dopuszczenie do pracy powód złożył terminowo.

Nie ma przy tym znaczenia, że powód w chwili złożenia oświadczenia nie mógł podjąć pracy w skutek choroby. Należy bowiem zauważyć, że za przejawiającego gotowość przystąpienia do pracy należy uznać również takiego pracownika, który w chwili upływu terminu 7 dniowego od uprawomocnienia się orzeczenia przywracającego do pracy

jest niezdolny do pracy wskutek choroby (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 28 maja 1976 r. , V PZP 12/175). Jest to zrozumiałe, skoro stosunek pracy zostaje reaktywowany, a co za tym idzie pracownik nabywa również prawa do świadczeń związanych z niezdolnością do pracy.

W dalszej kolejności odnosząc się do kwestii okresów podlegających zaliczeniu do stażu pracy uprawniającego do nabycia nagrody jubileuszowej i gratyfikacji Sąd I instancji wskazał, że stosownie do art. 51 §1 kp pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, wlicza się do okresu zatrudnienia okres pozostawania bez pracy, za który przyznano mu wynagrodzenie. Okresu pozostawania bez pracy, za który nie przyznano wynagrodzenia nie uważa się za przerwę w zatrudnieniu, pociągającą za sobą utratę uprawnień uzależnionych od nieprzerwanego zatrudnienia. W związku z treścią tego przepisu na poczet stażu o którym mowa wyżej zaliczeniu podlegał 1 miesiąc za który powód otrzymał wynagrodzenie (patrz uzasadnienie Sądu Najwyższego w wyroku z 3 lutego 2016 r., sygn. akt I PK 27/15, gdzie wskazano wprost, że „okresy pozostawania bez pracy wliczane do okresu zatrudnienia zgodnie z art. 51 § 1 zd. 1 i art. 51 § 2 kp., nie są okresami zatrudnienia ani okresami uznawanymi za okresy zatrudnienia, lecz jedynie podlegają zaliczeniu do stażu pracy). Natomiast pozwana w regulaminie wynagradzania w wprost wskazała, że do okresu pracy uprawniającego do nagrody jubileuszowej zalicza się inne okresy zaliczane do stażu pracy na podstawie odrębnych i szczególnych przepisów (ust. 3 pkt b regulaminu).

Z kolei zgodnie z art. 36¹ kp §1 jeżeli wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub umowy o pracę zawartej na czas określony następuje z powodu ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy albo z innych przyczyn nie dotyczących pracowników, pracodawca może, w celu wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę, skrócić okres trzymiesięcznego wypowiedzenia, najwyżej jednak do 1 miesiąca. W takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za pozostałą część okresu wypowiedzenia. Okres, za który przysługuje odszkodowanie, wlicza się pracownikowi pozostającemu w tym okresie bez pracy do okresu zatrudnienia. Na podstawie tego przepisu na poczet stażu wymaganego do nabycia nagrody jubileuszowej i gratyfikacji zaliczeniu podlegały 4 miesiące, o które skrócono powodowi okres wypowiedzenia.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu Rejonowego w chwili podjęcia zatrudnienia w dniu 6 lipca 2016r. powodowi do osiągnięcia stażu wymaganego do nagrody jubileuszowej przy uwzględnieniu 5 miesięcy, o których mowa wyżej brakowało 12 miesięcy i 3 dni. Świadczenia stały się, więc wymagalne 9 lipca 2017r.

Mając powyższe na uwadze powództwo orzeczono, jak w punkcie 1 wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. Nr 1080, ze zm.) oraz art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.]

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana. Z. wyrok w całości, któremu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

1.1 art. 233 § 1 k.p.c w zw z art. 365 § 1 k.p.c poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na pełnym pominięciu wpływu ustaleń poczynionych w wyroku Sadu Rejonowego w Zabrze z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt IV P 513/17 i ich mocy wiążącej na rozstrzygnięcie w sprawie, a w konsekwencji błędnym przyjęciu, że powód skutecznie złożył oświadczenie o gotowości do pracy z dnia 6 lipca 2016 r., gdy w rzeczywistości miało to miejsce w dniu 27 kwietnia 2017 roku,

1.2 art. 233 § 1 k.p. w zw z art. 227 k.p.c poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie przez Sąd I instancji, że powód skutecznie zgłosił gotowość do pracy dnia 6 lipca 2016 roku, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że zgłoszenie to miało miejsce dopiero w dniu 27 kwietnia 2017 roku,

1.3 art. 233 § 1 k.p.c w zw z art. 776 k.p.c poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie przez Sąd I instancji, że brak klauzuli wykonalności nadanej wyrokowi Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 20.10.2015 r. sygn. akt IV P 138/14 nie ma wpływu na skuteczność złożonego przez powoda oświadczenia o gotowości do podjęcia pracy, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, iż wobec wyżej wskazanego orzeczenia wszczęto postępowanie apelacyjne, a astenie zażaleniowe zakończone postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 roku, sygn. akt I Pz 23/16,

1.4 art. 233 § 1 k.p.c w zw z art. 48 § 1 k.p w zw z art. 6 k.c poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie przez Sąd I instancji, że stosunek pracy między stronami postępowania nie został wznowiony wobec nieskutecznie złożonego przez powoda dnia 6 lipca 2016 roku oświadczenia o gotowości do pracy, a przekroczenie ustawowego terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika, podczas gdy z okoliczności niniejszej sprawy nie wynika, jakoby powód takową okoliczność należycie wykazał zgodnie z rozkładem ciężaru dowodowego.

2. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że okoliczność skutecznego zgłoszenia przez powoda gotowości do podjęcia pracy miała miejsce dnia 6 sierpnia 2016 roku, podczas gdy okoliczność ta została już w należyty sposób ustalona w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt IV P 513/17, w ramach którego Sąd ustalił, iż dniem skutecznego zgłoszenia gotowości do pracy miało miejsce dnia 27 kwietnia 2017 roku,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego a to:

3.1 art. 48 § 1 k.p poprzez jego niewłaściwą wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie, a to poprzez uznanie, iż oświadczenie powoda złożone w dniu 6 lipca 2016 roku zostało złożone skutecznie oraz wywarło skutki w nim przewidziane w postaci restytucji stosunku pracy między stronami postępowania, podczas gdy powód złożył rzeczony oświadczenie z przekroczeniem ustawowego terminu, a jednocześnie w niniejszej sprawie nie wystąpiły okoliczności niezależne od pracownika, które uzasadniałyby przyjęcie, że oświadczenie o gotowości do podjęcia pracy jest skuteczne pomimo tego, iż termin ustawowy nie został zachowany.

W oparciu o wyżej sformułowane zarzuty, pozwana wniosła o :

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja pozwanej jest nieuzasadniona.

W pierwszej kolejności zważyć należy, że spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia daty nabycia przez powoda prawa do nagród jubileuszowych. Nie był sporne bowiem, że powód na dzień złożenia pozwu ze względu na staż pracy prawo takie nabył.

Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach, wbrew zarzutom apelacji nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wynikające z przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Słusznie Sąd Rejonowy ustalił, że powód skutecznie zgłosił gotowość do pracy w dniu 6 lipca 2016 roku.

Przypomnieć należy, że wyrokiem z dnia 20 października 2015 r. (sprawa o sygn. akt IV P 138/14) Sąd Rejonowy w Zabrze przywrócił powoda do pracy. Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2016 roku Sąd Okręgowy w Gliwicach odrzucił apelację powanej z uwagi na przekroczenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku. Postanowieniem z dnia 24 listopada 2016 roku Sąd Najwyższy oddalił zażalenie powanej.

W świetle art. 48 § 1 k.p. warunkiem skuteczności restytucji stosunku pracy dokonanej wyrokiem sądowym jest zgłoszenie przez pracownika gotowości niezwłocznego podjęcia pracy w terminie 7 dni od przywrócenia do pracy. Zgłoszenie gotowości niezwłocznego podjęcia pracy może nastąpić przez każde zachowanie pracownika wobec pracodawcy, objawiające w dostateczny sposób jego zamiar kontynuowania zatrudnienia na dotychczasowych warunkach (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1998 r., I PKN 161/98, OSNAPiUS 1999 nr 11, poz. 365 i z dnia 12 listopada 2003 r., I PK 524/02, OSNP 2004 nr 20, poz. 347). Zgłoszenie gotowości niezwłocznego podjęcia pracy jest czynnością prawa materialnego, jest wyrażeniem pracodawcy przez pracownika woli kontynuowania restytuowanego stosunku pracy. Termin do zgłoszenia owej gotowości biegnie od daty uprawomocnienia się orzeczenia o przywróceniu do pracy.

Sąd Okręgowy podziela wywody Sądu Rejonowego, iż jeśli w sprawie o przywrócenie do pracy orzeka sąd drugiej instancji to termin do zgłoszenia gotowości do podjęcia pracy określony w art. 48 § 1 k.p. liczy się od daty wyroku sądu drugiej instancji, który podlega natychmiastowemu wykonaniu (art 388 § 1 k.p.c).

Przede wszystkim należy zauważyć, że wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 20 października 2015 roku uprawomocnił się w dniu 12 listopada 2015 roku tj po upływie 21 dni od daty ogłoszenia sentencji wyroku zgodnie z art. 369 § 2 k.p.c – który obowiązywał w spornym okresie, albowiem pozwana nie wniosła skutecznie apelacji, która została odrzucona z uwagi na przekroczenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż przekroczenie przez powoda terminu do złożenia oświadczenia o gotowości do pracy, nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika.

Przesłanka niezależności od pracownika przyczyn przekroczenia terminu z art. 48 § 1 k.p. jest pojęciem szerokim. Zwrot "przyczyny niezależne od pracownika" nie jest tożsamy ze zwrotem "przyczyny niezawinione przez pracownika". Rozważenie "przyczyn" przekroczenia terminu do zgłoszenia gotowości do pracy i ocena ich jako "niezależnych od pracownika" należy do sądu. Są to przesłanki trudne do jednoznacznego zdefiniowania i podlegają rozważeniu w okolicznościach konkretnej sprawy. Trzeba jednak podkreślić, że są to przyczyny, które jak wynika z sensu tego określenia, nie zależą od pracownika, czy też na które nie ma on obiektywnego wpływu. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2017 r., II PK 320/15 M.P.Pr. (...) -211, LEX nr 2224607.

Powód o prawomocności wyroku Sądu przywracającego go do pracy dowiedział się dopiero z chwilą ogłoszenia postanowienia o odrzuceniu apelacji. Wbrew zarzutom apelacji to nie rolą powoda było weryfikowanie terminowości czynności wykonywanych przez pracodawcę. Apelacja, mimo złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku po terminie została powodowi przez sąd doręczona. Powód zatem miał prawo pozostawać w uzasadnionym przekonaniu, że pracodawca skutecznie wniósł apelację skoro nadany jej został bieg i wyznaczono termin rozprawy apelacyjnej.

Nie można zgodzić się z pozwaną jakoby niemożność wyegzekwowania orzeczenia o przywróceniu do pracy z uwagi na uchylene klauzuli wykonalności nadanej wyrokowi Sądu Rejonowego w Zabrzu przez Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2016 roku, skutkowałą bezskutecznością oświadczenia powoda złożonego w dniu 6 lipca 2016 roku. Pracodawca po złożeniu przez pracownika oświadczenia o gotowości do podjęcia pracy ma obowiązek zrealizować wyrok przywracający do pracy, bez konieczności uzyskiwania przez pracownika klauzuli wykonalności, która ma znaczenie jedynie w postępowaniu egzekucyjnym, gdy pracodawca uchyla się od tego obowiązku. Nadanie klauzuli wykonalności nie ma żadnego wpływu na skuteczność oświadczeń pracownika.

Odnosząc się do zarzutu związania Sądu prawomocnym rozstrzygnięciem wydanym w sprawie IV P 513/17, uznać należy że jest on chybiony. Wyrok wydany w tej sprawie z dnia 11 października 2017 roku dotyczył odsetek za

opóźnienie w zapłacie należności z tytułu odprawy i odszkodowania. Powództwo powoda zostało oddalone. Apelujący wywodził, iż sąd rozpoznający sprawę o nagrodę jubileuszową związany jest ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd w sprawie VI P 513/17, który w uzasadnieniu podał, że powód skutecznie złożył oświadczenie o gotowości do podjęcia pracy w dniu 27 kwietnia 2017 roku.

Należy podkreślić, że moc wiążąca dotyczy tylko orzeczenia sądu, nie zaś jego uzasadnienia (m.in. wyroki SN z 13.01.2011 r., III CSK 94/10, LEX nr 738402; z 15.01.2015 r., IV CSK 181/14, LEX nr 1628952; z 25.06.2014 r., IV CSK 610/13, LEX nr 1537274; z 18.07.2019 r., I CSK 323/18, LEX nr 2727512 – w odniesieniu do mocy wiążącej wyroku sądu polubownego; z 26.04.2019 r., V CSK 80/18, LEX nr 2650726). Sąd I instancji nie naruszył art. 365 § 1 k.p.c. bowiem stan związania orzeczeniem sądu ogranicza się do sentencji orzeczenia i nie obejmuje motywów rozstrzygnięcia. W powołanej wyżej sprawie w ogóle nie była kluczowa data złożenia przez powoda takiego oświadczenia, zatem okoliczności te nie były przedmiotem szczegółowych ustaleń faktycznych jak miało to miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Zarzuty apelacji okazały się zatem chybione.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił okresy podlegające zaliczeniu do stażu pracy uprawniającego powoda do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej i gratyfikacji (tj. łącznie 5 miesięcy - art. 51 § 1 k.p. i art. 36¹ § 1 k.p.). Błędnie jedynie Sąd I instancji ustalił datę wymagalności świadczenia na dzień 9 lipca 2017 r., albowiem świadczenie powoda stało się wymagalne w dniu 9 czerwca 2017 roku. W dacie 6 lipca 2016 roku powodowi do osiągnięcia stażu wymaganego do nagrody jubileuszowej brakowało bowiem 11 miesięcy i 3 dni.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanej jako nieuzasadnioną.

(-) sędzia (del) Magdalena Kimel (-) sędzia Grażyna Łazowska (-) sędzia Grzegorz Tyrka